

Ο νέος τύπος του τζιχαντιστή (Στέλιος Βασιλειάδης, Θεολόγος, MSc Διεθνών & Ευρωπαϊκών Σπουδών, Υποψ. Δρ Τμ. Θεολογίας Α.Π.Θ.)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=168598>]

Η Τρομοκρατία δεν ήταν ανέκαθεν εμπνευσμένη από την θρησκεία. Αντιθέτως, ήταν για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα πολύ σπάνια Ισλαμική. Θρησκευτικά ορμώμενοι πρωταγωνιστές θέλησαν να εκμεταλλευθούν, να εφαρμόσουν και να εξελίξουν τις προαναφερθείσες μεθόδους για τις δικές τους επιδιώξεις.

Από την άλλη πλευρά, το Ισλαμικό Κράτος, έχει τις ρίζες του στο “θρησκευτικό κύμα”, όμως παρόλα αυτά αποτελεί κάτι νέο. Συγκεκριμένα, λειτουργεί σε ένα μοτίβο, με πολύ πιο παγκοσμιοποιημένους ιδεολογικούς στόχους, δημιουργεί νέους θεσμούς και μεταχειρίζεται πιο ακραίες μεθόδους.

Ωστόσο, αξίζει να αναφερθεί ότι ο νέου τύπου τζιχαντιστής του Ισλαμικού Κράτους διαφέρει από τον αντίστοιχο της Αλ Κάϊντα. Σε σύγκριση με την Αλ Κάϊντα, το Ισλαμικό Κράτος προσκολλάται περισσότερο στην θρησκεία και τις αποκαλυπτικές προφητείες και στόχος του ήταν ανέκαθεν να καθυποτάξει τους υπόλοιπους μουσουλμάνους και να εγκαθιδρύσει Κράτος.

Ασφαλώς δεν θα μπορούσα να μην αναφερθώ στους λόγους στράτευσης και στις κατηγορίες των αποκαλούμενων “ξένων μαχητών”. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με τον David Rapoport, οι λόγοι στράτευσης είναι : α) Πραγματιστικοί : (Αυτοί που ανήκαν σε άλλες οργανώσεις, αλλά το ISIS τους φάνηκε πιο δυνατό και πειθαρχημένο), β) Θρησκευτικοί : (Τους υποκινεί το μίσος τους για την σιιτική κυβέρνηση της Βαγδάτης και το καθεστώς της Δαμασκού), γ) Οπορτουνιστικοί : (Συμβιβάζοντες του ISIS, οι οποίοι το βλέπουν ως ευκαιρία προσωπικής ανάδειξης και εκπλήρωσης εγωιστικών φιλοδοξιών), δ) Μη Συμβιβάσιμοι : (Ξένοι μαχητές (Muhadschirim) από Μέση Ανατολή, Βόρεια Αφρική, Σαουδική Αραβία, Μαρόκο, Τυνησία, πρώην Σοβιετική Ένωση, οι οποίοι προκαλούν θηριωδίες και δεν τους εκπροσωπεί η αφηρημένη ιδέα της Umma- παγκόσμια ένωση των μουσουλμάνων), ε) Υποστηρικτές της Δικαιοσύνης : (Προκρίνουν την δικαιοσύνη των δικαστηρίων του Ισλαμικού Κράτους με βασικό όργανο την Σαρία, καθώς για τους Σύριους και τους Ιρακινούς αποτελεί πρόοδο σε σύγκριση πάντα με τα διεφθαρμένα καθεστώτα των Άσαντ και Σαντάμ), ζ) Η απουσία εναλλακτικής πολιτικής λύσης : (Ο Άσαντ είναι τύραννος για τους Σύριους Σουνίτες και το Ισλαμικό Κράτος φαντάζει ως το μικρότερο κακό).

Τέλος, οι ξένοι μαχητές χωρίζονται α) σε αυτούς οι οποίοι θεωρούν ότι αυτό, το οποίο γίνεται στην Συρία αποτελεί για αυτούς υπαρξιακή απειλή της μουσουλμανικής τους ταυτότητας, β) σε αυτούς, οι οποίοι συνθέτουν μια νέα τζιχαντιστική αντικουλτούρα, προσπαθώντας να αντλήσουν από κάπου εξουσία, δύναμη, ισχύ, γ) σε αυτούς οι οποίοι δεν έχουν κοινωνικά ενσωματωθεί.

Είναι λάθος να συνδέεται το Ισλάμ με το Ισλαμικό Κράτος, διότι αφενός δεν υπάρχει ένα καθόλα αποδεκτό «σωστό» Ισλάμ και αφετέρου η ερμηνεία του από

το Ισλαμικό Κράτος ακόμα και για τους τζιχαντιστικούς κύκλους, θεωρείται ακραίος. Ακόμα και για την Αλ Κάϊντα, το Ισλαμικό Κράτος θεωρείται ως αποκαλυπτική σχέση με ότι αυτό κι αν συνεπάγεται.

Οι διακρίσεις και η τρομοκρατία, δεν έχουν πατρίδα ούτε τόπο προελεύσεως. Μπορούν να εμφανιστούν οπουδήποτε και οποτεδήποτε, μια πραγματικότητα την οποία δυστυχώς βιώσαμε και συνεχίζουμε να βιώνουμε. Κατ'επέκτασιν τούτου, γεγονότα λύπης και αποτροπιασμού όπως αυτά στην Γαλλία και την Γερμανία δεν γέννησαν το φαινόμενο της τρομοκρατίας και φυσικά δεν προέκυψαν έτσι ξαφνικά αλλά υπάρχουν αιτίες και ένα παρελθόν να τα υποστηρίζει. Η λύση φυσικά θα προκύψει σταδιακά και κυρίως μέσω της συνεργασίας των Κρατών-μελών της Ε.Ε., ζήτημα βασικό και απλό, αλλά συνάμα όπως διαπιστώνουμε ακόμα μη εφαρμόσιμο. Άλλωστε τα απλά είναι και τα πιο πολύπλοκα.

Το τελευταίο χρονικό διάστημα, οι περισσότεροι αναλυτές, οι οποίοι προσπαθούν να αποκρυπτογραφήσουν τα αίτια της έξαρσης της ριζοσπαστικοποίησης και κατ'επέκτασιν της τρομοκρατίας, χρησιμοποιούν την επισήμανση της έλλειψης κοινωνικής ενσωμάτωσης των μελλοντικών τζιχαντιστών, ως την βασική αιτία. Ωστόσο, κατά την άποψη μου, η σημερινή κατάσταση είναι πολύ πιο επικίνδυνη, διότι το Ισλάμ αναδύεται ως μια νέα τάξη πραγμάτων, μια αντικουλτούρα έναντι της οποίας η Ευρώπη παρουσιάζει μια γενικευμένη σήψη, τόσο σε πολιτικό, όσο και σε ηθικό επίπεδο. Βλέποντας τα όρια μεταξύ των ιδεολογιών να εξαφανίζονται σταδιακά, είμαστε υποχρεωμένοι από τις καταστάσεις, να οδηγηθούμε άμεσα σε μια ριζική εκ βάθρων ανανέωση.

Αναμφίβολα, ζούμε σε μια εποχή βίας και μίσους, η οποία για να αλλάξει, αφετηρία πρέπει να είναι ο ίδιος μας ο εαυτός. Την επομένη της επίθεσης στο Βερολίνο, η Ημερησία Εφημερίδα του Βερολίνου είχε πρωτοσέλιδο ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο με τον τίτλο «Μη φοβείσθε» (από το Κατά Λουκά Ευαγγέλιο, κατά την μεταφορά του χαρμόσυνου μηνύματος από τον άγγελο).

Ο ποιητής Ν. Εγγονόπουλος στο «Γλωσσάριο των ανθέων», περιγράφει στο ποίημα του έναν κυκεώνα διλλημάτων, στα οποία η επιλογή του καθενός διαμορφώνει και την πορεία της ζωής του. Αναφέρει χαρακτηριστικά «τον πόλεμο ή την ειρήνη? Την ειρήνη. Να αγαπάς ή να αγαπιέσαι? Να αγαπάς».